

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

333.32

Hely

Idő

"1927"

Személy

Helyszám

333.32, 1927

Szerző:

Cím: Még legalább harmincezer lakásra
volna szükség Budapesten

Forrás:

Magyarország

Bp

(Hely)

1927. 9. 25.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Még legalább harmincezer lakásra volna szükség Budapesten, hogy visszatérhessen a teljes szabadforgalom

A legutóbbi egy év alatt elért lakásszaporulat hatása alatt a *lelépési díjak* lassan-lassan egészen a minimumra redukálódtak. A múlt évben ilyenkor már 6—8 millió koronás lelépési díj mellett is lehetett türhető lakást kapni. Mióta azonban Vass József népjóléti miniszter nevezetes kijelentése elhangzott a szabadlakásforgalom időpontjának elhalasztásáról, a lelépési díjak korszaka ismét felvirradt. A régi lakásokból senki sem akar mozdulni, ezzel szemben a *lakáskereső* száma nőttön-nő. Azt lehet mondani, hogy *egy kiadó lakásra száz lakáskereső esik.*

A lelépési díjak emelésére maguk a háziurak is igen erős nyomást gyakorolnak. Az ő személyes tevékenységük ezen a téren átlag *ötvenszázalékos.* Ez ugy értendő, hogy a háziurak mindenütt, mintha csak összebeszéltek volna, a régi és új lakók egymásközött megállapított lelépési díjának *felét követelik,* nemritkán azonban a házmesterek is részesedést kérnek. Így azután nem csoda, ha a kiköltözködni szándékozó régi lakónak nem sok jut belőle.

A budapesti lakásoknál a lelépési díjak összege jelenleg 8—10 milliónál kezdődik (a lakásforgalom matematikusai még mindig koronákban számolnak). Ezért az összegért leg-

feljebb a messzebbfekvő utcákban egy- és kétszobás lakásokat lehet kapni. Megfelelő jó háromszobás lakások lelépési díja 12—20 millió között váltakozik és az ennél nagyobb lakásokért már aránylag kisebb összeget fizetnek lelépési díj címén, mert minél nagyobb a lakás, annál kevesebb lakáskereső esik rá. Például 40 millióért már nagyon szép négy-ötszobás lakást lehet kapni a Stefánia-uti villanegyedben, vagy a Horthy Miklós-uton, esetleg a körutakon.

A háziurak önkényeskedései

A lelépési díjknál rendszerint az a helyzet, hogy akinek lakásra van szüksége, nem szívesen fizeti, mert érzi, hogy ez félig-meddig kidobott pénz, miután a szabad költözködés mégiscsak küszöbön van. Viszont a régi lakó, aki kapja a lelépési díjat, helyesebben: annak csak a felét, jól tudja azt, hogy kiköltözése esetén régi, alacsonyabb költöztérü lakást már nem kaphat a főváros területén, mivel a háziurak az *önkéntes kiköltözködés folytán felszabaduló régi lakásokat már csak aranybérért hajlandók kiadni.*

Ezt a gyakorlatot a háziurak, meglehetősen önkényesen, a fennálló lakásrendelet hiányosságával igyekeznek plauzibilissé tenni. A lakásrendelet ugyanis a megüresedő régi lakások további értékesítéséről egyáltalán

nem rendelkezik. Sem azt nem mondja, hogy ezekre nézve továbbra is fennáll a kötött forgalom, sem az ellenkezőjéről nem intézkedik. Egy kis jóakarattal lehetne ezt a hézagosságot a lakók javára is magyarázni. De hát, mióta a lakáshivatal megszűnt, nincs fórum, amely ezekkel a vitás kérdésekkel foglalkozna. A lakók pedig konkrét panaszaikkal elmehetnek a sóhivatalhoz.

Pedig panasz van elég a *háziurak önkényeskedése ellen.* Egyik hozzánk adresszált panasz például arról szól, hogy a háziurak nemcsak, hogy felét követelik a régi és új lakó között megállapított lelépési díjnak, hanem mesterséges uton, *egyéb praktikákkal is megakadályozni igyekeznek a lakásváltozást.* Például ráadásul még olyan kikötéseket tesznek a beköltözni akaró új lakóval szemben, amiket az képtelen teljesíteni.

Nagyon sok olyan elszegényedett középosztálybeli család van, amelyik *három-négy-szobás lakásából kénytelen kisebb, kétszobás lakásba hurcolkodni.* Ezt a tervét azonban nem tudja végrehajtani, mert a háziur a kisebb lakás bérét, a lakóváltásra való hivatkozással, *siet aranyparitásra emelni,* ezenkívül pedig az aránylag elég magasra szabott lelépési díj ötven százalékára is szigorúan igényt tart. Ilyenformán legtöbb esetben a nagyobb lakásból kisebb lakásba való költözködés terve *meghiúsul,* tisztán csak a *háziur telhetetlenségéből,* noha a lakásinség enyhítésének az volna az egyik szigorú feltétele, hogy a nagyobb lakásból kisebb lakásba való költözködést minden rendelkezésre álló eszközzel elősegítsék. Ezt azonban naivság volna a háziuraktól várni. Viszont a hatóság is ölvetett kezekkel áll és várja, hogy a dolgok maguktól terelődjenek a megoldás útjára.